

А губи дівочі – калиновий жар...

Володимир Даник

Мов з чаші весільної – перелилось...
І хоч і не згадуй – згадається знов.
Не сонце гаряче – а спалах колось!
Не блискавка в небі – а вірна любов.

А серце – вогонь... За ударом – удар!
А серце – стрілою! Крізь марево літ.
А губи дівочі – калиновий жар,
А очі дівочі – калиновий цвіт!

І – краплею! – промінь проллється крізь скло,
І цвітом сліпучим огорнеться мить.
Кому ж на весіллі так гірко було,
Що губи довіку не відсолодить?!

Криницею – небо... Холодне, як ніч!
Де хмари – як гусоньки-гуси... – у даль.
А посмішка – цвітом легким... – між облич!
І – гроном калини... – вино у кришталі.

А серце – вогонь... За ударом – удар!
А серце – стрілою! Крізь марево літ.
А губи дівочі – калиновий жар,
А очі дівочі – калиновий цвіт!